

7

ประกายดาบและคมกระบี่กรีความขวับอยู่กลางอากาศราวสายฟ้า แลบบแลบปลาบท่ามกลางความมืดสลัวอันน่ากลัวของป่าที่บบนยอดเขา สู่ชาน ติดตามมาด้วยเสียงการต่อสู้อย่างดุเดือดเลือดพล่านดังสะเทือน เลื่อนลั่นสนั่นหูดุจคลื่นยักษ์โถมกระแทกเข้าสู่ชายฝั่งระลอกแล้วระลอกเล่า อย่างต่อเนื่อง

เยี่ยตันเฟิงติดตามอาจารย์ของนางเดินลุยเข้าไปใจกลางป่าลึกอย่าง ยากลำบาก

นอกจากเงาตะคุ่ม ๆ ของต้นไม้ บนพื้นยังเรียงรายไปด้วยซากศพ จมกองเลือดอยู่เกลื่อนกลาด เห็นได้ชัดว่าการต่อสู้ที่ยังไม่ปิดฉากลงใน ครั้งนี้มีความโหดเหี้ยมทารุณเพียงไร

"อาจารย์ อย่าเข้าไปอีกเลย พวกเราหยุดดูสถานการณ์อยู่ตรงนี้ก่อน เถิด ถ้าหากเข้าไปใกล้เกินไปอาจจะถูกพวกเขาพบเห็นเอาได้"

"แต่พวกเขาทั้งสองล้วนผมเผ้ายาวสยายนี่นา!"

ท้องฟ้ายังมีดมิดลงกว่าเดิม

"ตาของเจ้าถูกแบ่งเปียกแฉะติดเอาไว้หรือไร พวกเขาทั้งสอง คนหนึ่งผมยาวสยายถึงเอว ส่วนอีกคนไว้ผมยาวเพียงประป่า อยู่ห่างออกไปไม่ไกลแค่นี้เจ้าถึงกับแยกแยะไม่ออกเขียวหรือว่าใครสั้นใครยาว ตาบอดหรือไร"

ทำไมต้องตำหนิกันถึงเพียงนี้ด้วย ฉวยโอกาสที่นางได้รับบาดเจ็บคิดจะกระหน่ำซ้ำเติมกันงั้นหรือ

"อาจารย์ ท่านพูดเช่นนี้อาจทำให้ผู้อื่นเข้าใจผิดได้นะ ข้าเป็นสาวน้อยที่บริสุทธิ์ผู้ด้อย ย่อมไม่ชอบมองผู้ชายแล้ววิจารณ์ว่าใครสั้นใครยาวหรอก"

"พูดจาให้มันสะอาดหูหน่อย!" ชายวัยกลางคนอับอายจนหน้าแดงฉาน พวกเขาศึกษาวิชาแพทย์เพื่อช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ จึงมีความคิดเปิดกว้าง ไม่คร่ำครึเช่นคนธรรมดาทั่วไป แต่ลูกศิษย์ที่ปากคอเราะร้ายเช่นนี้ ผาดโผนเพนจรในยุทธภพมานานหลายปี เขายังไม่เคยพบเห็นคนทั้งสองเลย

"เห็นชัดๆ ว่าเป็นท่านเองที่มีความคิดไม่บริสุทธิ์" เยียดันเฟิงทำสีหน้าคับแค้นราวถูกใส่ร้าย "นี่เรียกว่า ผู้กล่าวไร้เจตนา แต่ผู้ฟังคิดมากไปเอง กระมัง จิตใจคนช่างน่ากลัวเสียนี้กระไร!"

"ขอเตือนเจ้า...อย่ายั่วให้ข้าโกรธนะ มิเช่นนั้น...มิเช่นนั้นอาจารย์จะไม่สนใจเจ้าแล้ว!"

"อู๊ย! อาจารย์คนดี อย่าโกรธนะ อย่าโกรธ" เยียดันเฟิงรีบขย่งปลายเท้าขึ้นตบไหล่อาจารย์เบาๆ เพื่อปลอบโยน

ดูจากการกระทำที่สิ้นไหลเป็นไปโดยธรรมชาติของนางก็พอจะ

จับกุมคนใจเด็ดขั้วของแผ่นดินไปลงโทษ

วิทยายุทธ์ของคนทั้งสองจัดว่าอยู่ในลำดับสุดยอดของยุทธภพได้เลยทีเดียว

"อาจารย์ ข้าควรจะมีอะไรดี ท่านช่วยชี้แนะสักหน่อยได้หรือไม่"
"เกี่ยวกับข้าตรงไหนเล่า เรื่องทั้งหมดนี้เป็นเพราะเจ้ากินยาผิดเองนี่นา สอนให้เจ้าศึกษาวิชาแพทย์ดีๆ ไม่ชอบ กลับชอบศึกษาค้นคว้าการใช้พิษ ทั้งยังโง่งมถึงขั้นใช้ตัวเองเป็นหนูทดลองยา เจ้าเข้าใจว่าตัวเองมีชีวิตรักกันแน่"

"อาจารย์! เป็นท่านเองนะที่วางยาพิษในอาหารของข้า! ทำให้ข้ารับพิษเข้าไปโดยไม่รู้ตัว!"

ตอนนี้ยังกล้ามาตำหนิว่านางโง่งมอีกหรือ มากเกินไปแล้วนะ!

"นี่เป็นครั้งที่เท่าไรแล้ว ท่านลองคิดดูเอาเองเถิด ข้าสมควรเป็นคนถามว่าท่านคิดว่าข้ามีชีวิตรักกันแน่"

"อาจารย์จะแยกแยะถ้วยชามรามไหในบ้านออกได้อย่างไรว่าไปไหนเจ้าใช้ทดลองยา ไปไหนเจ้าใช้สำหรับใส่เกลือ น้ำตาล เต้าเจี้ยว และน้ำส้มนะ"

เข้าใจเสียด้วยว่าเขาคือหมอยา หมอรักษาโรค มิใช่พ่อครัว!

"เจ้ามักจะปรุงยาพิษที่มีฤทธิ์สลับซับซ้อนพวกนั้นออกมา เมื่อตัวเองแก้พิษไม่ได้ก็รีบเร่งให้ข้าช่วยเหลือ เจ้านั้นแหละที่สมควรสำรวจตัวเองให้ดีเสียก่อน!"

ท่านหมอซึ่งย่างเข้าวัยกลางคนแล้ว แต่รูปโฉมยังคงหล่อเหลาลึกลับตาใสเยี่ยตันเฟิงอย่างเดียดดาด ยิ่งเห็นหน้าศิษย์ที่ไม่ได้เรื่องคนนี้แล้วเขา

อาจารย์นวดขมับที่ปวดตบๆ ของตัวเอง ถ้าหากคนอื่นรู้ว่าศิษย์เพียงคนเดียวของเขาถูกเขาทำผิดพลาดจนถึงตาย หมอเทวดาที่คนเล่าลือกันว่าเก่งกาจกว่าเทวดาตัวจริงเสียอีกเช่นเขาจะมีหน้าอยู่บนโลกนี้ต่อไปได้อย่างไรกัน!

"เฮ้อ! ด้วยากัทยา ยามปรุ่งก็ต้องใช้เวลาสามปีห้าปีจึงจะสำเร็จ ทว่าตอนนี้เหลือเวลาแค่..."

เยี้ยตันเพิ่งมองไปยังชายหนุ่มสองคนที่ยังสู้กันไม่เลิกอย่างคับแค้นในชะตาชีวิตของตน

"ถูกแล้ว! โอกาสช่วยชีวิตเจ้าอยู่ที่ตรงหน้านั้น!"

อาจารย์ชี่นี้ว์ไปยังเจ้าชายอินที่กำลังร่ายรำเพลงดาบเป็นพัลวันอย่างให้กำลังใจ

"เขาคบครองตำรับยาลับชนิดหนึ่งของราชวงศ์ก่อน บังเอิญมันเป็นตัวยาสที่สามารถล้างพิษในกายเจ้าได้พอดี"

ชายผู้นั้นใช้ดาบยาวเป็นอาวุธ เรือนผมยาวสลวยประบ่า เขาก็คือเจ้าชายอิน หัวหน้าพรรคอสูรที่มีชื่อเสียงเหม็นฉุนไปทั่วทั้งแผ่นดิน ทั้งยังเป็นพระราชโอรสของจักรพรรดิในราชวงศ์ก่อนอีกด้วย!

ด้วยทรัพย์สินมรดกมหาศาลของราชวงศ์ก่อนซึ่งกักตุนสะสมเอาไว้ พร้อมทั้งทหารและขุนนางที่ยังจงรักภักดี เขาได้ก่อตั้งพรรคอสูรอันเต็มไปด้วยกลืนดาวเลือดขึ้น จุดมุ่งหมายก็เพื่อเป็นปฏิปักษ์ต่อราชสำนักใหม่ สร้างความวุ่นวายให้เกิดขึ้นไปทั่วทุกหย่อมหญ้า กระทำการอย่างอุกอาจและโหดเหี้ยมราวอสูรปีศาจที่ผุดขึ้นจากขุมนรก

"อาจารย์ เล่าลือกันว่าเจ้าชายอินเป็นคนจิตใจเหี้ยมเกรียม นิสัย

ความมืดเริ่มครอบคลุมไปทั่วทั้งแผ่นฟ้า

"มิใช่แค่รู้เรื่องเท่านั้น แม้แต่พื้นภูมิทางไสยศาสตร์ (ฮวงจุ้ย) ของราชวงศ์ก่อนอยู่ที่ใด ข้าก็รู้อย่างชัดเจน ระหว่างที่เจ้าหาทางเอาตัวยากกลับมา หากพบเห็นของมีค่าก็อย่าได้เกรงใจ หยิบติดไม้ติดมือกลับมาด้วยแล้วกัน เพราะคนผู้นั้นอันใดก็ไม่มี แต่สมบัติล้ำค่ากลับมืออยู่มากมายยิ่งนัก"

"อาจารย์ ข้ากำลังจะตายอยู่แล้ว ชีวิตถึงจุดไร้สิ้นซึ่งความหวัง จะรอดกลับมาได้หรือไม่ก็ยังไม่เป็นปัญหาอยู่ โฉนในสมองท่านกลับคิดถึงแต่เรื่องทรัพย์สินสมบัติเล่า"

เยี่ยตันเฟิงเลื่อนสายตากลับไปยังวงต่อสู้อย่างไม่พอใจ ทันใดนั้นก็ถูกใจคิดถึงชีวิตความเป็นอยู่อันแร้นแค้นของพวกเขา

นางดึงสายตากลับมามองรูปร่างผอมบางของอาจารย์ และแล้วก็ถอนใจอย่างเศร้าสร้อย

"ถ้าหากข้ากลับมาได้ ทั้งยังได้พบเห็นของมีค่า ข้าจะทำตามที่ท่านบอกลงมือปล้นชิงสักครา เช่นนี้ดีหรือไม่"

"เจ้าช่างละโมภยิ่งนัก!" อาจารย์หัวเราะออกมา จากนั้นก็กำชับว่า "มีเวลาเหลืออีกเพียงสามเดือนเท่านั้น หากไม่พบตัวยา ต่อให้เขียนวิเศษก็ช่วยชีวิตเจ้าไว้ไม่ได้ อย่าเสียเวลาอีกเลย!"

"ท่านกลับไปรอข้าอยู่ที่บ้านอย่างว่าง่ายเถิด!"

เยี่ยตันเฟิงโบกมือไล่อีกฝ่ายเพื่อตัดบท จากนั้นจึงเดินย่องเข้าไปใกล้วงต่อสู้ซึ่งได้ยุติลงแล้วในที่สุด

ณ ใจกลางดงไม้ ชายที่ได้รับบาดเจ็บทั้งสองต่างอาศัยพลังลมปราณที่เหลือเพียงน้อยนิดขยับกายถอยห่างออกจากกัน แต่ยังไม่ทันจะหนีพ้นจาก

เขตแนวป่า หัวเขาที่นัดหมายกันเป็นอย่างดีก็อ่อนยวบลงล้มไปนอนอยู่กับพื้นทั้งสองคน

อาการบาดเจ็บได้แย่งพลังที่เหลืออยู่ของพวกเขาไปจนหมดสิ้น

ทั้งสองนอนแผ่หลายอย่างหมดเรี่ยวแรง กระดิกกระเดี้ยเนื้อตัวไม่ได้ แม้แต่ปลายนิ้วก็อ้อย ดิที่ระยะห่างระหว่างกันมีอยู่พอสมควร ต่างฝ่ายจึงถือโอกาสนอนพักสักครู่เพื่อเรียกเรี่ยวแรงให้คืนกลับมา

เยี่ยตันเฟิงก้าวเข้าไปช้าๆ คนแรกที่มองเห็นคือชายหนุ่มที่นอนสลบอยู่ทางทิศตะวันออกของป่าที่บ

แสงจันทร์สาดส่องลงจับร่างเขา เผยให้เห็นเสื้อผ้าที่ขาดวินเพราะคมดาบ รอยแผลบนกายมีมากมายหลายรอย

นางขยับเข้าไปใกล้อย่างเงียบกริบ ก้มหน้ามองดูอย่างพิเนิจพิเคราะห์ คนผู้นี้มิใช่เจ้าชายอิน แต่เป็นคู่ต่อสู้ของเขา

เมื่อมองดูใกล้ๆ เยี่ยตันเฟิงก็ต้องสุดลมหายใจอย่างสุดที่ ขยายผยาวถึงแถวคนนี้ช่างมีหน้าตาหล่อเหลาชวนให้ผู้คนหลงใหลใฝ่ฝันยิ่งนัก

น่าเสียดาย เป้าหมายของนางมิใช่เขา

มิเช่นนั้นหากสามารถติดตามอยู่ข้างกายชายหนุ่ม ได้อึดตามอิมใจกับรูปโฉมอันงดงามหล่อเหลาของเขา ต่อให้มีพิษร้ายติดตัว นางคงไม่กลัดกลุ้มกังวลใจจนเกินไปกระมัง

"โชคชะตาช่างเล่นตลกกับชีวิตคนเสียจริง เรื่องราวมักไม่เป็นไปดังใจหวังจริงๆ"

เยี่ยตันเฟิงกล่าวอย่างเสียดาย พร้อมทั้งล้วงเอาถุงใส่ผ้าและขวดยาเล็กๆ ขวดหนึ่งออกมาวางไว้ที่ข้างกายชายหนุ่มในระยะเอื้อมมือถึง ภาวนา